

ДО ПИТАННЯ ЛІКУВАННЯ АБДОМІНАЛЬНОГО ОЖИРІННЯ

©Н. І. Корильчук

ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І. Я. Горбачевського МОЗ України»

Вступ. В Україні ситуація з надмірною масою не є сприятливою. Серед українців працездатного віку ожиріння мають майже 30 %, а надмірну масу тіла (передожиріння, ІМТ 25–30 кг/м²) має кожний четвертий українець. У дослідженнях встановлено, що ступінь вираженості таких ускладнень ожиріння, як гіперінсулінізм та інсулінорезистентність, залежить не лише від маси надмірного жиру, але й від його локалізації та розподілу. Ускладнення найвірогідніші при абдомінально-вісцеральному типі ожиріння, коли основна маса жиру розміщена в черевній порожнині й на тулубі, і менш ймовірні при глютеофemorальному. Механізм злоякісного перебігу абдомінального ожиріння пояснюється тим, що за цією формою розподілу жиру гіперінсулінізм та інсулінорезистентність більш виражені. Це, в свою чергу, обумовлено тим, що інтраабдомінальна клітковина за своїми властивостями більш чутлива до ліполітичної дії катехоламінів і, навпаки, менш чутлива до антиліполітичної дії інсуліну.

Мета дослідження – апробувати програми корекції абдомінально-вісцерального ожиріння.

Матеріал і методи дослідження. Оглянуто 38 пацієнтів у віці від 25 до 60 років. Пацієнти належали до II диспансерної групи та мали наявні візуальні ознаки абдомінально-вісцерального ожиріння. Всі пацієнти підлягали досконалому обстеженню, яке включало опитування, стандартний огляд пацієнтів з замірами (об'єму талії (ОТ) та об'єму стегон (ОС)) та лабораторними дослідженнями (показники глюкози крові, рівня інсуліну). З метою верифікації ожиріння визначали ІМТ за формулою: співвідношення маси тіла (в кг) до зросту тіла (в м²). Характер розподілу жирової тканини визначали шляхом визначення співвідношення ОТ/ОС. Рівень інсуліну визначали імуноферментними способами реактивами DRG ELISA KIT, за норму вважали рівень інсуліну 2–25 мкОД/мл. Рівень глюкози визначали біохімічним методом реактивами фірми Нитен за норму вважали

3,61–6,11 ммоль/л. Інсулінорезистентність обрховували за формулою НОМА (базальний рівень інсуліну x базальний рівень глюкози/22,5). Обстежених поділили на дві групи дослідження. I група (n=19, основна група) отримувала, окрім редукуючого харчування та препарату Стифімол, ряд фізичних вправ з комплексу «бодіфлекс» («бокова розтяжка», «прес живота», «кішка»), II група (n=19, група порівняння) – лише редукуючу їжу та препарат Стифімол. Препарат призначали по одній капсулі 2 рази на добу, перед їдою, запиваючи склянкою води. Курс лікування – 3 місяці.

Результати й обговорення. Дослідження проводили до та через три місяці після застосування корегувальних схем. Дослідження, проведені через три місяці, виявили, що жоден з обстежених не вибув з груп дослідження. Динаміка антропометричних даних показала позитивний вплив лікувальних схем на I та на II групи обстеження. Проте застосування вправ бодіфлексу в усіх пацієнтів I групи викликало більш позитивні зміни, ніж у II групі. Позитивна динаміка зниження ваги тіла за три місяці в I групі відмічена в 89,5 %, знизилась середні показники співвідношення ОТ/ОС у 84 %. Аналіз II групи пацієнтів теж вказував на позитивні результати, відмічено зниження ваги в 36,7 % та зменшення ОТ/ОС в 52,6 %. Лікування пацієнтів викликало і позитивну динаміку параметрів інсуліну. Так, відмічено зниження рівня інсуліну в I групі у 63 % і у II групі – у 52,6 %.

Висновки. Корекція наслідків абдомінально-вісцерального ожиріння в пацієнтів повинна включати комплексний підхід з використанням редукуючого харчування, призначенням препарату Стифімол та комплексом вправ на корекцію абдомінального типу ожиріння. Вправи мають позитивний вплив на параметри інсуліну та рівня інсулінорезистентності.

Перспективи подальших досліджень. Результати роботи спонукають до подальшого дослідження ефективності методів фізичної реабілітації у пацієнтів з ожирінням.